

בכורות פרק א הלוקח עובר חמורו דף ז

ולשיטה זו דבש של שאר שרצים וכן מי רגליים של חמור מותרים, ור"ש סבר כדעת ר' יעקב שרק דבש דבורים מותר משום גזירת הכתוב שכתוב **"כל שרץ העוף ההלך על ארבע שקץ הוא לכם, אך את זה תאכלו מכל שרץ העוף ההולך על ארבע אשר לו כרעים.."** ללמד שדווקא שרץ אסור אבל מה שהעוף משריץ מותר והוא דבש דבורים שנקרא סתם 'דבש'.

עיגולים שנראים כביצים שיוצאים מרחמה של יחמורה ר' ספרא אמר שמותרים באכילה משום שהם זרע של אייל ודינם כפרש ולא כחלק מהגוף, ר' הונא אמר שעור שמונח כנגד פניו של חמור שנולד אינו חלק מהוולד ולא חלק מהאם אלא דינו כפרש שמותר באכילה, וכן כתוב בברייתא שעור שמונח כגד פניו של תינוק שנולד אינו מטמא למרות שמתו הוולד והאם משום שדינו כפרש.

כבשה שילדה מין עז או להיפך אינו קדוש בקדושת בכור שכתוב **"אך בכור שור"** שהיא שור ובנה שור, אבל אם הוולד דומה מעט לאמו קדוש, ר' שמעון אומר שהוולד אינו קדוש אלא אם דומה לאימו בראשו ורובו.

בהמה טהורה שילדה כמין בהמה טמאה לדעת חכמים כל היוצא מהטהור טהור ומותר באכילה. ר"ש אוסר באכילה שלמד מכך שכתוב פעמים **'גמל'** לאסור גם גמל שנולד מבהמה טהורה אבל אם דומה לאימו בראשו ורובו מותר. ר' יהושע אומר שאם הוולד לא דומה כלל לאימו אסור אבל אם דומה אפילו במקצת איברים מותר באכילה שכתוב **"אך את זה לא תאכלו ממעלי הגרה וממפריסי הפרסה את הגמל.. טמא הוא לכם"** שמשמע שדווקא אם נראה כגמל טמא אבל אם דומה לאימו כשר, ואמנם סובר ר"י שבדרך כלל זה וזה גורם מותר אבל וולד שנולד מאב טמא ואם טהורה אסור באכילה שכתוב **"שה כבשים ושה עזים"** ומלשון רבים משמע שצריך ששני הוריו יהיו טהורים, ר' אליעזר סבר להיפך שאמנם בדרך כלל זה וזה גורם אסור אבל וולד שנולד מאב טמא ואם טהורה מותר באכילה שכתוב פעמיים המילה **'שה'** לרבות.

הסתפקו בני הישיבה האם מותר לשתות מי רגלים של חמור ואמר ר' ששת שאסורים בשתייה, הסיבה שלא התספקו במי רגליים של סוסים וגמלים או משום שהם צלולים והיה פשוט שהם נחשבים כמים או משום שאין שותים אותם משא"כ מי רגלים של חמור שמשמש לתרופה. בברייתא כתוב שדבש דבורים מותר באכילה מפני שרק עובר בגוף הדבורים ואינו מיצוי מגופם